

Fiskeri- og kystdepartementet
Postboks 8118 Dep,
0032 OSLO

BREIVIKA, 9037 TROMSØ
Telefon: 77 64 60 00
Telefaks: 77 64 60 20
E-post: postmottak@adm.uit.no
Internet: <http://www.nfh.uit.no>
Saksbehandler: Maria Jentoft
Dir. innvalg: 77 64 60 04
E-post: Maria.Jentoft@nfh.uit.no

Deres ref.:

Vår ref.: 200401515-5/MJE/008

Dato: 01.02.2005

**HØRING - SAMLET INNSATS - NY STRUKTUR - INNSTILLING FRA
STYRINGSGRUPPEN FOR DEN BLÅ - GRØNNE MATALLIANSEN**

Viser til brev av 14.12.2004 der Fiskeri- og kystdepartementet og Landbruks- og matdepartementet ber om synspunkter på styringsgruppen for Den blå-grønne matalliansens innstillinger med overordnede anbefalinger.

Universitetet i Tromsø og Norges fiskerihøgskole oversender herved sitt innspill til departementene.

Vennlig hilsen

Jarle Aarbakke
universitetsrektor

Knut Heen
høgskolerektor

Kopi: Landbruks- og matdepartementet, Postboks 8700 Dep, 0030 OSLO

1. Innledning

Vi viser til Fiskeri- og kystdepartementets brev av 14.12.04 (rf. 200300956) der innstillingen fra styringsgruppen for Den blå-grønne matalliansen ble sendt ut på høring.

Innledningsvis vil vi vise til at UiTØ helt siden sin etablering har søkt å oppfylle sitt nasjonale og regionale mandat med å sikre nyskapende virksomhet gjennom utdanning og kunnskapsproduksjon på et høyt faglig nivå. Dette mandatet har UiTØ forvaltet i mer enn 35 år, og har per i dag bygget opp en betydelig kompetanse innen forskning og undervisning på områder som faller inn under den blå-grønne matalliansen. Denne kompetansen omfatter alt fra grunnleggende biologisk, teknologisk og matvitenskapelig kompetanse, til kompetanse innen marked, økonomi, innovasjon, organisasjon og ledelse. UiTØs uttalelse bør derfor ses i lys av dette mandatet; de erfaringer som institusjonen har høstet gjennom sin virksomhet og de utfordringer vi ser forskning og innovasjon står overfor i dag.

Innledningsvis under punkt 2 finner vi det formålstjenlig å påpeke noen likheter og ulikheter mellom grønn og blå sektor og hvordan disse forskjellene legger premissene for de grep vi mener bør tas i forholdet til instituttsektoren sin rolle i den marine verdiskapningen.

I de påfølgende kapitlene kommenterer vi suksessivt de forslag som foreligger i innstillingen fra styringsgruppen vedrørende; etablering av en felles arena, etablering av et infrastrukturselskap, skille ut næringsrettet forskning fra forvaltningsinstituttene, og til sist samling av den næringsrettede forskningen under et holdingsselskap.

Vi har i kapittel 7 funnet det formålstjenlig å peke på alternative organisatoriske løsninger til forslaget fra styringsgruppen om samling av den næringsrettede forskningen under et holdingsselskap som vi tror klart kan styrke FoU-sektoren innen norsk matvareproduksjon.

2. Grønn- og blå sektor. Likheter og ulikheter

Blå og grønn sektor har flere likhetstrekk. Begge sektorene er basert på biologisk råstoff som bearbeides og foredles til matvarer i næringsmiddelindustrien og som innsatsvarer i for eksempel medisinsk og kosmetisk industrivirksomhet. Begge sektorene er viktige næringer for distriktene. Kunnskapsbasene har både kontaktpunkter og overlapp innen fagområder som biokjemi genetikk, økonomi, bedriftsledelse, markedsføring, logistikk, forbrukertrender og bruk av eksperimentelle metoder.

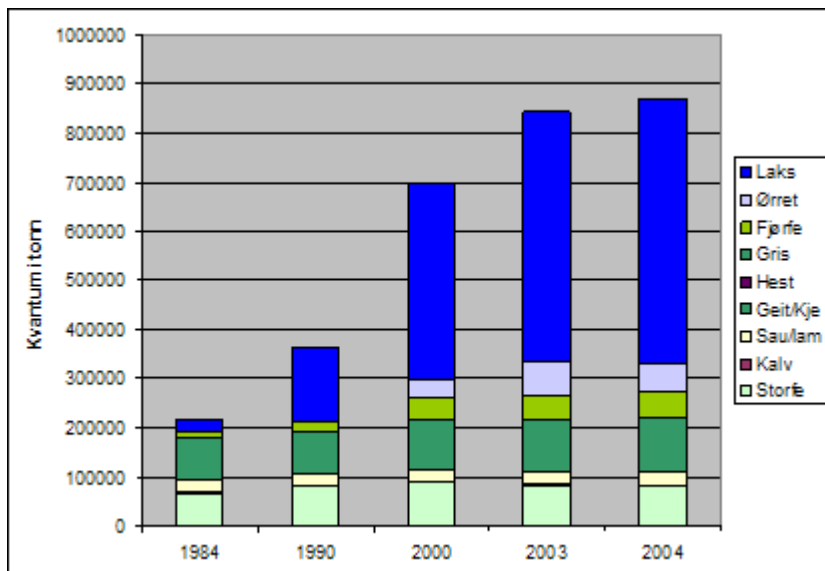
Selv om likheter er til stede er forskningsvirksomheten i landbruket grunnleggende forskjellig fra den som utøves innen fiske, akvakultur og foredling. Rammebetingelsene er helt forskjellige når det gjelder måten råstoffet skaffes til veie på, hvordan foredlingsindustrien er organisert på og ikke minst når det gjelder markedsføring og salg.

Det skaper nødvendigvis helt ulik organisering, både av næringsutøvere, forvaltningsleddet og av forskningen.

I tillegg er det betydelige forskjeller når det gjelder bearbeidelse og foredling av råstoffet. Utgangspunktet for dette finner vi i naturgitte forhold der våre viktigste kommersielle fiskeslag lever i omgivelser med lav temperatur og høy saltholdighet. Dette påvirker oppbygningen av fiskens muskulatur, enzymatisk aktivitet og innhold av osmolytter slik at næringskomponentene i fiskeproduktet i langt større grad påvirkes under bearbeidning enn ved prosessering av animalsk kjøtt. Siden råstoffkostnadene i den marine delen av næringsmiddelindustrien utgjør rundt 65 prosent, er lønnsomheten (og kvaliteten) svært følsom for utbytte av muskel. Det betyr at kravene til produksjon av norsk sjømat er biologisk, biokjemisk og teknologisk særegne, og i liten grad overførbare fra produksjon av kjøtt og vegetabilier. Disse distinkte forskjellene begrenser i vesentlig grad kunnskapsoverføringen mellom sektorene og forskningsbehovet kan karakteriseres som en asymmetri mellom blå og grønn sektor.

Innenfor støtteordningene finner vi også vesentlige forskjeller fordi norsk fiskeri- og havbruksnæring er en næring uten statlig subsidiering. Landbruket er derimot en skjermet næring som tilføres betydelig subsidier hvert år. Det har historisk sett skapt helt ulik organisering blant næringsutøverne og forvaltningsleddet.

Også når det gjelder aktuell produksjon er det påfallende forskjell mellom grønn og blå sektor. I 2003 ble det produsert 262.000 tonn kjøtt og fjærkre i Norge. Samme året var produksjonen av laks og ørret på hele 591.000 tonn, eller 125 % mer enn kjøtt og fjærkre til sammen. (jf figuren nedenfor). Det ble videre ilandbrakt samlet nær 2,8 millioner tonn fangst fra norske fiskerier. Her er det verdt å legge merke til at mens landbruket eksporterer mindre enn 10 % av totalproduksjonen utgjør eksporten for fiskeri og havbruk mer enn 90 %. Blå sektor er til forskjell fra landbruket en næring som skaper betydelige nasjonale eksportinntekter.

Figuren viser utviklingen innenfor norsk husdyrproduksjon siden 1984. Kilder: Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning (NILF), Fiskeridirektoratet og Eksportutvalget for fisk (EFF). Verdiene for 2004 er anslått.

Som det framgår av figuren er oppdrettsvirksomheten totalt dominerende, samtidig som dette også er den sektor som trolig vil øke raskest også de neste 10-20 år. Det gir noen viktige føringer for det samarbeidet som nå skal institusjonaliseres, noe vi vil komme nærmere tilbake til nedenfor.

3. Forslag om etablering av en fellesarena

Vi ser i likhet med innstillingen fra styringsgruppen behovet for en felles arena for å koordinere blå-grønn forskning. Etter vårt syn vil dette kunne bidra til å styrke innovasjon og verdiskapning i fiskeri- og havbruksnæringen. Derfor deler vi fullt ut målet i innstillingen til rapporten "Samlet innsats og ny struktur" om å lage et slagkraftig, robust nasjonalt forskningssystem for fiskeri- og havbruksnæringa.

Vi vil imidlertid påpeke at et slikt organ må tillegges konkrete oppgaver som bidrar til å koordinere den nasjonale forskningen. Siden virkefeltet er så bredt er det viktig at man klarer å favne over hele FoU-områdene for begge sektorene. Det forutsetter at ansvarsfordelingen mellom Fiskeri- og Landbruksdepartementet blir vurdert og klargjort.

4. Forslag om å etablere et infrastrukturselskap for havbruksstasjonene

Det er etter vårt syn ikke argumentert tilfredsstillende for etablering av et eget infrastrukturselskap for havbruksstasjonene. Etter vår mening viser modellen fra Havbruksstasjonen i Tromsø at et lokalt samarbeid mellom flere institusjoner fungerer meget godt så vel økonomisk som organisatorisk. Vi ser ingen grunn til at et nasjonalt selskap skal kunne drive bedre eller billigere enn et lokaleid selskap.

Det er grunn til å frykte at et samlet nasjonalt selskap bare vil innebære økt byråkratisering som igjen vil virke fordyrende. Her som ellers må det gjelde at driften i størst mulig grad legges opp etter forskernes og studentenes ønsker og behov, noe som lett kan gjøres med korte kommandoveier og lite byråkrati.

Derimot ser vi også her at en koordinering er på sin plass for å sikre at den samlede nasjonale kapasiteten på dette området utnyttes maksimalt. Dette kan gjøres med samarbeidsavtaler mellom institusjonene.

5. Forslag om å skille ut næringsrettet forskning fra forvaltningsinstituttene

Vi støtter i utgangspunktet en atskillelse av forvaltningsrettet og næringsrettet forskning fordi det under spørsmål om habilitet er viktig at de som gir råd til forvaltningen ikke samtidig er tungt inne som premissleverandører overfor næringslivet.

Forvaltningsinstituttene må i tillegg til å holde et høyt faglig nivå også oppfattes som troverdige. Det er meget avgjørende for disse instituttene å beholde uavhengighet og høy legitimitet i forhold til næringen og andre nasjonale og internasjonale aktører. Dessuten er faglig uavhengighet en nødvendighet for å unngå at instituttene oppfattes som et redskap for myndighetene. På fiskeri- og havbrukssiden i Tromsø er det gjennomført opprydning mellom næringsrettet og forvaltningsrettet forskning nettopp med dette som bakgrunn. Som kjent er havforskningsdelen av Fiskeriforskning allerede plassert under Havforskningsinstituttets avdeling i Tromsø.

6. Forslag om samling av næringsrettet forskning i ett holdingselskap

UiTø med Norges fiskerihøgskole finner ikke at det er argumentert godt nok for forslaget om samling under ett holdingselskap.

For det første skyldes det at vi savner en analyse og synliggjøring av konsekvenser og merverdi som godtgjør fordelene med å fusjonere de blå og grønne instituttene. Dernest gjelder det styringsgruppens gjennomgående henvisning til positive synergifordeler i

denne sammenheng men som for oss er vanskelig å se. Siden er det trekk med den organisatoriske inndelingen av holdningsselskapet som er vanskelig for oss å akseptere.

Når det gjelder styringsgruppens fusjonsforslag, har vi ovenfor vist at det er til dels mange grunnleggende forskjeller mellom blå og grønn forskning som forsvarer vår påstand at forskningsbehovet kan karakteriseres som asymmetrisk mellom blå og grønn sektor. Dette vil etter vårt syn kunne skape unødige vansker med å enes om bruk av ressurser og prioritering av forskningsinnsatsen. Når styringsgruppen foreslår å inndele den næringsrettede forskningen i tre datterselskaper med fokus henholdsvis på biologi, teknologi og foredling, er vi i sterk tvil om dette vil bidra til å forsterke innsats og prioritering. Vi synes tvert om at dette skillet er en u hensiktsmessig måte å organisere anvendt forskning på. Etter vår mening bør det tvert i mot legges vekt på integrering av disiplinene biologi/mat og teknologi i stedet for segregering.

Hva angår synergi mangler det en overordnet vurdering av synergipotensialet for den foreslåtte modellen. Etter vårt syn bør det være avgjørende for en blågrønn samling at nettoeffekten av omorganiseringen er vurdert i forhold til involverte institutter, brukerne, sektorene, universitetene og samfunnet som helhet. Likeledes bør det klart pekes ut hvilke forutsetninger som bør være til stede for å kunne oppnå synergi. Slik vi ser det kan det være andre eksport- og industrinæringer som faktisk er mer aktuelle å vurdere for å skape synergieffekter mellom sektorer. Vi ønsker her å sitere fra rapporten "Forslag til strategi for marin verdiskaping" (2004, side 19) der det står at: *"Vekst innen oppdrett og fiske vil således kunne generere vekst i leverandørindustrien og vise versa. Videre vil det være betydelige muligheter for overføring av kunnskap mellom marin sektor og andre sektorer, som marin sektor vil kunne dra nytte av. Særlig gjelder dette forholdet til offshoreindustrien og til maritim sektor."* Vi vil for egen del legge til at sektorer som IKT, reiseliv og energi vil være viktige framtidige samarbeidspartnere for fiskeri- og havbruksnæringa for å oppnå økte synergieffekter.

Det er trekk med den organisatoriske vurderingen som kommer fram i rapporten som er vanskelig å forstå. I rapporten er det grønne perspektivet i *den blå-grønne matalliansen* etter hvert blitt redusert til integreringen av Matforsk. Matforsk samarbeider allerede, om enn i varierende grad, med blå sektor. Men når styringsgruppen derimot ønsker å holde Bioforsk utenfor *den blå-grønne matalliansen* under henvisning til at instituttet arbeider både med forvaltnings- og næringsrettede problemstillinger, er det uforståelig for oss og argumentasjonen synes uklar. Etter vår mening burde et slikt argument gjelde for Havforskningsinstituttet som har et lignende mandat, men her har altså styringsgruppen foreslått å skille ut den næringsrettede forskningen. Videre argumenteres det med at det ikke eksisterer organisasjoner som kan oppta den virksomheten som Bioforsk innehar. Her er det merkelig nok ikke vurdert om et NOFIMA kunne være en relevant arena. Styringsgruppens argumentasjon på dette punktet er bekymringsfull og illustrerer vanskene med å begrunne en samling av grønn og blå sektor i et holdningsselskap. Sett fra en annen synsvinkel betyr etablering av NOFIMA at Fiskeriforskning blir integrert i alle de forskningsutførende delene av holdningsselskapet. Det betyr at Fiskeriforskning blir delt både langs geografiske og faglige akser, og innebærer at dagens avdelinger ved Fiskeriforskning blir splittet i de tre foreslåtte datterselskapene under NOFIMA. Vi mener at det er svært vanskelig å foreta et klart skille mellom teknologi, biologi og

foredling uten at man mister ivaretagelsen av verdikjedeforskning. Disse problemene er lite beaktet i styringsgruppens rapport. Dessuten kommer det heller ikke klart fram hvordan man skal ivareta markeds- og økonomikompetanse som anses å være helt sentralt i et verdikjedeperspektiv.

Det er vanskelig å se hvilke nye muligheter styringsgruppens forslag om prioritering av verdikjedeforskning åpner for når det samtidig foreslås en tredeling av virksomheten i NOFIMA. UiTø/NFH har siden starten operert med en verdikjedetilnærming og hvor det i samarbeid med Fiskeriforskning/NORUT er bygget opp en betydelig kompetanse på salg og markedsføring. Denne kompetansen er helt sentral i de utdanningstilbud UiTø/NFH gir. Derfor er vi kritisk til den nedbygging av salgs- og markedskompetanse i Tromsø som ligger implisitt i styringsgruppens forslag.

FoU-aktiviteten i næringslivet og eventuelle ulikheter mellom sektorene er i liten grad berørt i rapporten. Totalt (internt og eksternt) nivå på nærings- og nytelsesmiddelindustriens forskning angis til 0,8 – 1,4 % av omsetning, alt etter kilde (SSB/NIFU/STEP). Nærings- og nytelsesmiddelindustrien er med dette på bunnivå i både Norge som industrisektor og i Norden sammenlignet med tilsvarende industrisektor. Etter vår mening burde rapporten ha hatt en analyse av de behovene forskningsmiljøene skal betjene – herunder også en problematisering av hvem som skal styre og betale for ulik forskning og utvikling (FoU) på kort og lang sikt. Likeledes burde rapporten ha hatt en nærmere analyse av sektorenes behov for offentlig FoU før en tar endelig stilling til organisering, herunder kvalitativ og kvantitativ skalering av forskningen. Industrisektoren, spesielt marin sektor, innbefatter både store bedrifter med egne FoU-avdelinger og relativt mange mindre forskningsintensive små og mellomstore bedrifter (SMB). I SMB er det allmenne, nasjonalt så vel som internasjonalt, erkjente behov for offentlig innsats eller bruk av fellesskapets ressurser til industriutvikling. Vi vet at også betalingsvilligheten fra næringslivet for FoU-oppdrag er begrenset. I følge den store instituttgjennomgangen i STEP-rapporten antydes det at næringslivskjøpene fra instituttene kan gå ned over tid.

Vi vil til slutt knytte en kommentar til den skalering av virksomheten som styringsgruppens har sett for seg. Det nye NOFIMA skal etter planen bidra med 500 årsverk (450 millioner i omsetning) målt mot en omsetning på rundt 142 milliarder i sektorene på førstehånd - eller 0,3 % av produktverdien. Vi synes dette nivået er meget lavt spesielt med tanke på Finland hvor tilsvarende satser er på 2,4 % av omsetningen.

7. Alternative organisatoriske løsninger til forslag fra styringsgruppen om etablering av NOFIMA

Etter vår syn finnes det alternative modeller til NOFIMA som er verdt å se nærmere på før det tas beslutninger i saken.

FUGE som modell

En alternativ modell er FUGE (funksjonell genom forskning). Sentrale aktører i forsknings-Norge tok i 2000 initiativ til å lage en nasjonal plan for å gi dette fagområdet

et løft. FUGE er et av Norges forskningsråds store programmet med årlige budsjett på 150 millioner kroner for perioden 2003 - 2007. Planen består i nasjonal ansvarsfordeling og nettverksbygging, utnyttelse av nasjonale fortrinn, regionalt samarbeid, utvikling av nye modeller for samhandling mellom universiteter, institutter og næringsliv, og en målrettet oppbygging av de tematiske satsingsområdene i Forskningsmeldingen (St meld 39, 1998-99 "Forskning ved et tidsskille").

FUGE er organisert med et eget styre oppnevnt av Hovedstyret i Forskningsrådet og et eget sekretariat. Det er opprettet et system for regionalt samarbeid som skal integrere universitetene, forskningsinstitutter og næringsliv i de fagområdene som er relevante for funksjonell genomforskning. Dette samarbeidet blir videreutviklet i henhold til lokale behov og ser derfor forskjellig ut i de ulike delene av landet. Det er avsatt strukturelle midler for regional oppbygging av infrastruktur. I prosjektene blir man "tvunget" til å samarbeide – ofte på tvers av regionene. Allerede kan man vise til flere teknologiske samarbeid og også til en økende vilje til felles satsinger på større FoU-prosjekter.

FUGE fører en aktiv kommunikasjon med politikere, forvaltning og bevilgende myndigheter. De søker støtte i opinionen for å sikre politisk vilje til å prioritere videreføring av prosjektet og har utstrakt kontakt med forskningsmiljøene og næringslivet. FUGE er en nettverksmodell mellom forskere, institutter og næringsliv. Modellen har vist seg funksjonell og har allerede etter kort tid begynt å gi resultater. To av hovedårsakene til at satsingen har vært vellykket, er fordi den er godt forankret i fagmiljøene og fordi styret har fungert godt og aktivt både ut mot miljøene og i opinionen.

Fiskeri- og havbruksnæringsens forskningsfond

Fiskeri- og havbruksnæringsens forskningsfond (FHF) er en finansieringsordning for forskning og utvikling i fiskeri- og havbruksnæringen. Inntektsgrunnlaget er en avgift på tre promille på eksport av fisk og fiskevarer. Ordningen trådte formelt i kraft 1. januar 2001. FHF forvaltes av et styre oppnevnt av Fiskeridepartementet etter forslag fra Norges Fiskarlag, Fiskeri- og Havbruksnæringsens Landsforening og Landsorganisasjonen i Norge.

Formålet med FHF er å legge til rette for økt verdiskaping, miljøtilpasning, omstilling og nyskaping i fiskeri- og havbruksnæringen. Avgiftsmidlene skal brukes til næringsrettet forskning og utvikling (FoU) til nytte for hele eller deler av næringen. Fondet støtter næringsrettet FoU ut fra et verdikjedeperspektiv. Innsatsen samordnes mot Norges forskningsråd, Innovasjon Norge og andre virkemiddelaktører for å koordinere og sikre en større tyngde i satsingen. FHF's virksomhet forankres i næringen ved at næringen deltar i plan- og strategiprosesser og at de største næringsorganisasjonene (Norges Fiskarlag, FHL havbruk og FHL industri og eksport) har ansatt egne FoU-koordinatorer. Gjennom tilgjengelige forskningspenger har FHF og andre finansiører "tvunget" forskere til å ta fatt i de problemstillingene næringslivet ønsker å få bearbeidet. Dette er i stor grad nettverksbasert. Ett eksempel på et slikt nettverksprosjekt er det nye systemet som skal detektere kveis i fiskefilet, et prosjekt samfinansiert av FHF, Innovasjon Norge og Forskningsrådet. Fiskeriforskning, Matforsk og SINTEF Fiskeri- og Havbruk har vært

med som brukte forskningsinstitutter. Spesielle behov for basalkunnskap har vært ivarettatt av UiTø og relevans av arbeidet har vært ivarettatt av næringslivet ved Fileforum/FHL.

Virtuell nettverksmodell

Det finnes flere eksempler på virtuelle nettverksmodeller som har vært utprøvd over flere år og som fungerer godt. To eksempler er Australias Cooperative Research Center (CRC) og det canadiske Aquanet. Et CRC er en "forskningsnode med kommersialiseringsapparat". Rent fysisk lokaliseres et CRC ulike steder og den endelige lokaliseringssløsning avhenger av hva som er optimalt i det konkrete tilfellet. Samarbeidet skjer mellom forskere, næringsliv og det offentlige. Initiativet til et CRC tas av næringslivet eller FoU-miljøet som sammen identifiserer et nytt prosjekt å samarbeide om. Maksimalt kan det innvilges inntil halvparten av totalkostnadene ved å etablere og drive et CRC for opptil syv år. Pr 1. juli 2003 hadde ordningen 69 slike sentre i Australia. Hvert senter har ca 30 deltidsforskere, pluss post doc-stillinger og administrativ stab. Årlig budsjett for hver CRC er om lag 35 millioner kroner (www.crc.gov.au).

Aquanet i Canada er ett av 21 nettverk av Centres of Excellence, offentlige satsinger på voksende næringer i Canada. I forskningsnettverket inngår universitet, FoU-miljøer, næringsliv, myndigheter og ikke-offentlige organisasjoner. Målsettingen med nettverket er å utføre forskning med utgangspunkt i havbruksnærings behov, øke antall høyt kvalifiserte personer i næringa, etablere effektive nettverk mellom akademiske institusjoner, myndigheter og privat sektor, og å drive kunnskapsoverføring til næringa. Nettverket har egne midler til forskningsformål. Disse midlene bevilges ofte under forutsetning om at andre institusjoner, næringsliv med mer utløser ytterligere kapital. Nettverket har sitt administrative senter på østkysten mens forskningsdirektøren og hans stab er på vestkysten. Prosjektene gjennomføres normalt flere steder, i virtuelle nettverk (www.aquanet.ca).

8. Konklusjon

- UiTø/NFH støtter at det etableres et felles forum for blå-grønn forskning. Det forutsettes at organet tillegges konkrete oppgaver som bidrar til å koordinere den nasjonale forskningen og at virkefeltet er så bredt at man klarer å favne over hele FoU-områdene for begge sektorene. Det forutsetter at ansvarsfordelingen mellom Fiskeri- og Landbruksdepartementet blir vurdert og klargjort.
- UiTø/NFH støtter ikke forslaget om opprettelse av et felles infrastrukturselskap som skal eie havbruksstasjonene. Vår erfaring viser at nåværende samarbeid mellom flere institusjoner fungerer meget godt. Vi ser ikke at det er argumentert for at et nasjonalt selskap kan drive bedre eller billigere enn et lokaleid selskap.
- UiTø/NFH støtter en atskillelse av forvaltningsrettet og næringsrettet forskning. Det er viktig av habilitetshensyn fordi råd til forvaltningen kan etter vårt syn rokke med habiliteten til institutter som samtidig er tungt inne som premissleverandører overfor næringslivet.

- UiTø/NFH støtter ikke opprettelsen av konsernselskapet NOFIMA og den foreslåtte inndelingen av tre datterselskaper, ett for teknologi, ett for biologi og ett for foredling. Etter vårt syn savnes det en analyse og synliggjøring av konsekvenser og merverdi som godtgjør fordelene med å fusjonere de næringsrettede institut-tene. Synergifordelene er ikke godtgjort og det er trekk med den organisatoriske inndelingen av holdningsselskapet som er vanskelig for oss å akseptere.
- Som et alternativ til styringsgruppens forslag til samling under et holdningsselskap, foreslår vi at man bygger videre på forskningssamarbeidet i kystaksen Tromsø – Bergen og at Akvaforsk integreres i den marine næringsrettede forskningen. Dette vil styrke de allerede sterke miljøene. En forsterket kystakse vil i realiteten være en videreføring av strategien til FKD om et tettere samarbeid mellom de marine forskningsinstitusjonene. Mulige nettverksmodeller som alternativ til et holdningsselskap er beskrevet i kapittel 7.
- UiTø/NFH vil be departementene om å vurdere saken på nytt ut fra reelle sammenfallende interesser og basert på et mer realistisk syn på hvordan synergieffekten oppnås innen fiskeri- og havbruksforskningen. Vi vil dessuten oppfordre departementene til ikke å forhaste seg i en så viktig sak som denne. Alle parter vil tjene på en grundig politisk behandling av en eventuell fusjon, for derved bedre å få belyst eventuelle fordeler og ulemper.